

αυγή

αυγή, η, ουσ. [<αρχ. αὐγή (= φως του ηλίου)], η αυγή. **α.** η αρχική εμφάνιση, η αρχή: «βρισκόμαστε στην αυγή του 21ου πρώτου αιώνα». **β.** το φανέρωμα, η ένδειξη μιας αρχής: «η γενική επίθεση των δυνάμεών μας, σήμανε την αυγή της νίκης». Υποκορ. **αυγούλα, η**.

- γλυκός ο ύπνος την αυγή, γυμνός ο κώλος τη Λαμπρή, βλ. λ. [ύπνος](#).

- η νύχτα βγάζει επίσκοπο κι η αυγή μητροπολίτη, βλ. λ. νύχτα.

- το άστρο της αυγής, βλ. λ. [άστρο](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας